

ARCHIV - ETAPY DOSPĚVÁNÍ

Středa, 14 duben 2010

Je to vášnivé. Vlastně v každém věku si člověk myslí, že už všemu rozumí a až teprve s odstupem o něco více si méně zestárne, tak zjistí, jak se předtím mýlil. Zarána to už v útlém věku. Malá holčička si myslí, že v žádném případě nemůže poznat, že si tajně vypůjčila její drahou rtěnku, aby zkusila, jaké to vlastně je -

Co na tom, že rtěnka začala nalomená, ohmataná, opatlaná... "Se to trochu otáče a maminka to přece nepozná." Takových příkladů by se daly najít užít stovky.

Moje vlastní dospívání bych rozdělila do tří mezníků. Ten první se odehrál v mých bibličnách jedenácti letech, kdy procitla z jednoho svého - asi pět let trvajícího - bludu. Coby malému dítěku se mi zdál ošklivý sen, ve kterém vystupoval mj. hrozný zlý kocour. Celé své následující dětství jsem se pak bála chodit doma na záchod. Máli jsme tam totiž okýnko do světlíku a za ním - věšete nebo ne - nakukoval ten zlý kocour a íhal na mě. Celé ty roky. íhal a ek. přiležitost, aby mi udělal něco ošklivého. Pak přišel den "D" a já jen nevědomky kulila oči - žádná to jen odraz splachovací nádrží ve skle okýnka do světlíku! V tento okamžik nastal první významný mezník v mém postupném dospívání - nejen se koukat a myslet si, že vím, co vidím, ale také přemýšlet o tom, zda skutečně vidím to, co si myslím, že vidím. Další takový mezník nastal v době těsně po středních studiích. Opřel se přicházel přiblížit několik let starý - bylo mi už patnáct pryč a jezdila jsem do školy a ze školy metrem. Přibíhám k metru, ale už zavělo dveře a ujelo mi. Ale jeden neznámý sympatický mladík ve vagoně položil dlaň na můj rameno, aby mi ukázal, jak se má držet. Bylo mi to úplně jasné - vždyť to takhle bývá i ve filmech - spatřil mě a byla to osudová láska na první pohled, dotknout se mě už nemohl, ale aspoň tou přítisknutou dlaní jakoby se snažil.... Úplně to vidím - romantický přístup a jeho srdce zahořívá láskou... Tenkrát mě vůbec jiná alternativa nenapadla. Toho mladíka jsem všude a nikdy nespát. Po skončení školy z něho nic - den "D" - procitnutí. Ten mladík mě vůbec nespát. Žádná láska na první pohled. Žádný romantický dotek na sklo, žádné zahořívání srdce.. tu dlaň na dveře přitlačil prostě proto, aby se nesvalil, když se rozjede do metro. A tak mi došlo, že život není scénář - přehloupkých filmů - též kategorie... Třetí mezník nastal mnohem později, už jsem byla maminka, do holčičky, rozpadlé manželství, život patřící nám zamotaný. Tenhle mezník považuji za nejdůležitější a za nejopravdivější. A sice: přemýšlím si tak o své neradostné situaci a najednou - najednou mi to došlo... Mj., třeba to spousta ostatních ví zcela samozřejmě a já jsem byla jen hloupá, že mi to tak dlouho trvalo, ale - přišla jsem na to. Opět najednou blesk z čistého nebe, prozření... vím už, v životě je vždy něco za jen materiálně, nemyslím výherní obchod s někým dalším, ale vždy, když člověk něco získá, musí také něco obětovat nebo ztratit. Nevím, zda jsem vždy měla správně a získáváním se posouvala k lepšímu, ale o jedné věci jsem si jistá - vím, že byla ta nejlepší, kterou jsem kdy mohla udělat - ztráta svobody, volnosti a pohodlí - výměnou za moji holčičku. Tenhle zatím poslední mezník je už docela zastaralý, jako bych ustrnula ve vývoji, čekám k dnem, že musí přejít dalším. Nebo třeba stačí? A jsem už doopravdy, doopravdy dospělá? :))) Ája